

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ammonio Scholastico. 166.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

dam interiectum est, quod deliciis & voluptati cum sensu frui queat. Imò ne hoc quidem purè ac liquidè ipsius particeps est: quippe quam infinitæ curæ ac labores & molestiæ labefactent. Atque etiam si & purè ac sincere (quod fieri non potest) frueretur, tamen id, quod medium est extrema superare minimè deberet, verùm ab utroque superari. Cum autem media vitæ pars innumeris tempestatibus, & curis, & periculis, & infidiis, & laboribus, aliisque, quæ nunc prætermitto, perturbetur, ubi nam tandè delicias & voluptates mihi demonstraturus sis, velim exponas.

Ammonio Scholastico. 166.

Videris (ò quònam te nomine dignè appellem!) ne communes quidem notiones sequi. Nam quod per literas quæsiuisti quàmnam ob causam Christus mulieres eas, quæ ipsius vicem dolebant non modò non collaudarit, sed etiam insectatus sit, maximo argumento est communes notiones apud te minimè conseruari. Huiusmodi enim commiseratio, contumelia illi erat, qui eiusmodi passione non mouebatur, qui autem sponte ac voluntario animo pugnant, beati prædicantur. Non enim ea quæ fiunt, verùm eorù, qui perperuntur, animi perpenfì & explorati, aut hoc, aut illud pertrahunt. Nam quòd & prædones & martyres iisdem penis afficiantur, nec ab vno eodémque principio manat, nec ad vnù & eundem finè tendit.

Theophilo. 167.

Quòd optimæ narrationes insita in nobis ad virtutem subsidia excitare soleant, minimè te fugit. Cum igitur hoc ita se habeat, demus operà, ne inhonesti atque absurdum quicquã, aut dicamus, aut faciamus.

Hieraci Medico. 168.

Quandoquidem is, qui per comædiam tragicum supercilium populo iniecit,

μετ' αὐθιγίας περὶ τῆς ἀπολαύσεως.
μᾶλλον δὲ ἔδ' Ἐκείνο εὐλιπέρινῶς αὐ-
τῆς μετ' ἐπιχειρήσεων φροντίδας, καὶ πό-
νων, καὶ λυπῶν λυμνηνομένων αὐτῶ. εἰ
δὲ καὶ εὐλιπέρινῶς ἀπέλαυεν, ὅσῳ ἀδύ-
νατον, ἔ τὸ μέσον κύριον ἀφείλει εἶναι
τῆς ἀφρον, ἀλλὰ τὸ συναμφοτέρον
κρατεῖν τῆ μέσου. ὅταν δὲ καὶ τὸ μέ-
σον μωροῖς χειρῶσι, καὶ φρονίσι, καὶ
κινδύοις, καὶ ὀπίθεταῖς, καὶ πόντοις,
καὶ τοῖς ἄλλοις, ἀ νυνὶ ὡδραλείω,
ἐκταράτῃται, ποῖ τὴν περὶ τὴν μοι
δείξεις, εἰπέ μοι.

Ammonio Scholastico. 166.

Κινδυνεύεις, ὅτι σε χαλέσας ἀξίως
προσεύπω, ταῖς κοιναῖς μὴ ἔπειτα ἑ-
νοιαῖς. τὸ γὰρ γεγραφέναι δι' ἡν αἴτια
τὰς συμπαχέσας γυναικας ὅκ' ἀπέ-
δέξατο ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπέσειλη,
τεκμήριον ὅτι μέγιστον τῆ μὴ τὰς κοι-
νὰς ἐνοιαῖς σάζεσθαι παρὰ σοί. ὕβρις
γὰρ ἐκείνων τὸ συμπαχέσ, ὃ μὴ τὸ πά-
θος χαλεθρηέναι, οἱ δ' ἐκουσίως ἀ-
θλοῦντες μακαρίζονται. οὐ γὰρ τὰ
γινόμενα, ἀλλ' αἱ τῆς παχόντων γυν-
και βασιανίζόμενοι, ἢ τῆτο. ἢ ἐκείνο ἐ-
φέλονται. τὸ γὰρ καὶ λησῆς, καὶ
μάρτυρας τὰ αὐτὰ πάχρει, ἔτ' ἀπὸ
μᾶς ὀρμάται ἀρχῆς, ἔτε εἰς ἐν ἐλέ-
κει τέλος.

Theophilo. 167.

Ὅτι τὰ ἄριστα διηγήματα τὰς ἐν ἡ-
μῖν ἐμφύτους ἀφορμαῖς τὰς εἰς ἀρετὴν
φημι βλεπέσας διεγείρειν ἔσθαι, οἷοθα.
εἰ τοῖνυν ταῦτ' ἔστας ἔχει, μηδὲν ἀπι-
χέσ, μήτε λέγωμεν, μήτε περὶ τῶν μὲν.

Hieraci Medico. 168.

Ἐπειδὴ ὁ τῶν δῆμων ἀφ' τῆς κωμω-
δίας ἰφρῶ ἐμβαλὼν τραγικὴν, καὶ
ὅτι.